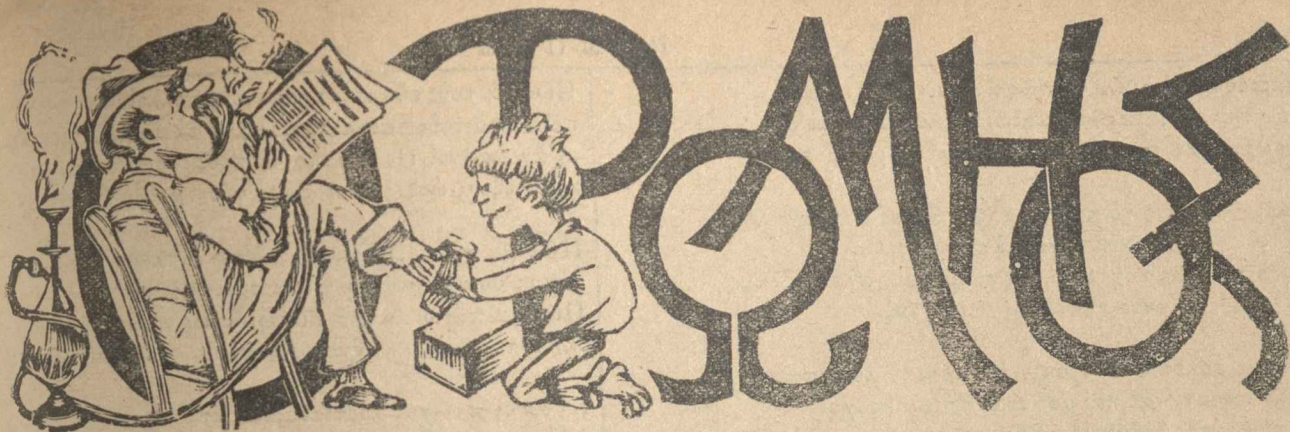




ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κ' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενίωνων.

Κινοῦργος χρόνος ἑνδεκα χίλια κ' ἑννακῶσα,
δλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Εἴκοσι Μαρτίου κ' ἔζη,
γιὰ τοὺς Θεσσαλοὺς θὰ φέζη.

Χίλια κ' ἑξηντατέσσερα καὶ μ' ἑκατὸν συγχρόνως,
ἀκούεται τερέτισμα γλυκὺ τῆς χελιδόνος.



Ὁ ξυλένιος παλάδρας γιὰ τὴν Σχολὴ τῆς Λαύρας.

Φ.— Μὰ δὲν μοῦ λές γιατί
ἐκάνκαμε πκράτα,
κ' ἐπήγαγε στρατοὶ
καὶ γαλονίων φουσάτα;

Π.— Ἦταν τοῦ Μάρτ' ἡμέρα καθ' ὅλα σεβαστή,
ἡ πέμπτη κ' εἰκοστή.
Γι' αὐτὸ κ' ἐφέτος πάλι βροντήσανε κανόνια
κ' ἀστράψανε γαλόνια.

Γι' αὐτὸ ποῦ λές, ζευζέκη,
βγήκανε μκνιφέστα,
καὶ χάσκων κόσμος στέκει
νὰ ξαναῖδῃ τὴν φέστα.

Ἦταν τοῦ Μάρτ' ἡσχόλη,
ξυλένιε ξεχανιάρη,
καὶ σηκωθῆκαν ὅλοι
κ' ἐφέτος στὸ ποδάρι.

Φ.— Ἀκουσα κ' ἐγὼ νὰ πέφτη, Περικλέτο, κανονίδι,
καὶ δὲν εἴξευρα τί τρέχει, καὶ μ' ἐπῆγε ριπιτίδι.

Λόγγαις ἐβλεπα στρατῶν
κ' ἔλεγα καθ' ἑκυτόν:
μήπως γιὰ τὴν γλῶσσα πάλι
ἔχουν κίνησι μεγάλη;

Εἶδα γύρω σπαθοφόρους,
πεζικά, καθβαλάραις,

κ' εἶπα γιὰ τοὺς δικηγόρους
πῶς θὰ γίνουν φασχάρις.

Τὰς ψυχὰς νὰ πυρπολοῦν
εἶδα μούτσουνα ρητόρων
ἐμβροντήτων κ' ἐξημμένων.

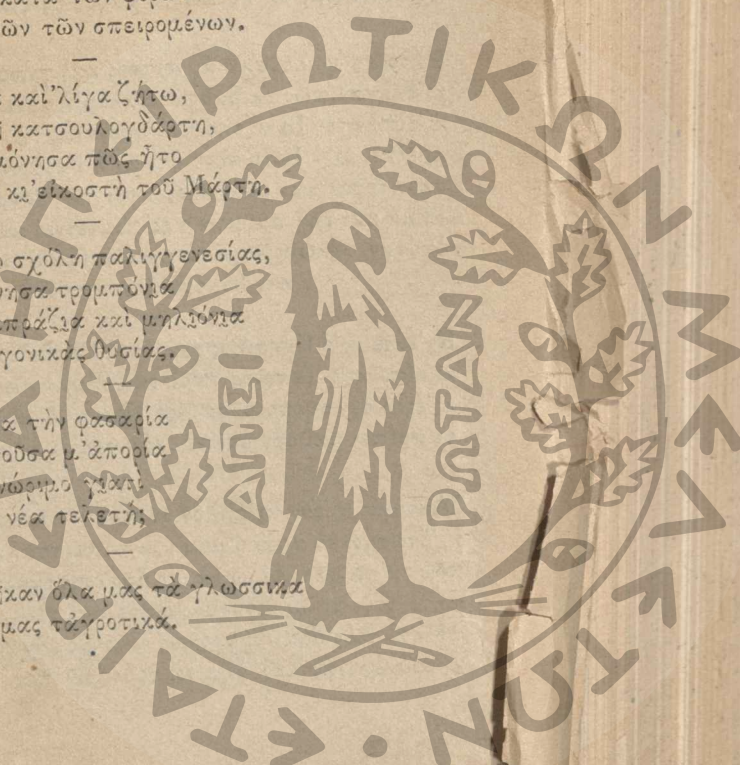
Καὶ θαρροῦσα πῶς μιλοῦν
ἐξαλλοὶ κατὰ τῶν φόρων
τῶν γαιῶν τῶν σπειρομένων.

Ἀκουσα κ' ἴλιγα ζήτω,
Περικλῆ κατσοιλογδόστη,
κ' ἐλησμόνησα πῶς ἦτο
πέμπτη κ' εἰκοστή τοῦ Μάρτη.

Ἐλησμόνησα πῶς ἦτο σχόλη παλιγγενεσίας,
ἐλησμόνησα τρομπωνία
καὶ τσαπράζια καὶ μηλιόγια
καὶ προγονικὰς θυσίας.

Ἐβλεπα τὴν φασαρία
κ' ἐρωτοῦσα μ' ἀπορία
κάθε γνώριμο γάλα
τούτ' ἡ νέα τελετή;

Ἐθαρροῦσα πῶς λυθῆκαν ὅλα μας τὰ γλωσσικά
κ' ὅλα μας τὰ ἄρτοκά.



Ἐθαρροῦσα, Περικλέτο, πῶς ἀνθρώποις τελεία
εἶχε γίνει κατὰ πάντα, καὶ Λαὸς καὶ Βασιλεία
συνεώρταζαν τροπαίων καὶ θριάμβων μεγαλεῖα.

Ἐθαρροῦσα πῶς τὸ κράτος ἔδρα δίχως ἀργοσχόλους
μὰ καὶ δίχως ἀπεργούς,
ἔθαρροῦσα πῶς κυττάζω στεγασμένους πλέον ὄλους
τοὺς ἀστέγους γεωργούς.

Δὲν τοὺς ἔδλεπα μὲ τρύπιο, Περικλέτο μου, τσαροῦχι,
ἔγιναν ἰδιοκτῆται καὶ μεγάλοι τσιφλικούχοι,
καὶ τὸ κράτος ὁ καθείς τὸ θαρροῦσε γὰρ τσιφλίκι
καὶ ἐν' ἀδέσποτον ἀγρόν, ὅπου σ' ὄλους μας ἀνήκει.

Ὅλ' οἱ δύστυχοι μορτίτες ὄρεσαν ὕψηλὸ καπέλο,
ὁ δὲ Νέγρης ὁ Φωκίων ἔλεγε σὺν Βενιζέλο
πῶς παρὲς μᾶς περισσεύει, πλὴν αὐτὸς χωρὶς νὰ πάρῃ
τὸ περισσεύμα χαμπάρι,
ἔλεγε ἔλλειμα πῶς εἶναι, καὶ ἐγελοῦσαν πολλοί,
καὶ δὲν εἴξευρε κανέναν ποδὸς εἰλικρινῶς μιλεῖ.

Κι' ἡ Διπλῆ, βρὲ πατριώτη,
ἐνθους κατεχειροκρότει
τὸν στομύλο Κρητικὸ,
ποῦλυσε τ' ἀγροτικὸ.

Ζήτη' φώναζα καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς ἄλλους ἐκμανεῖς,
καὶ δὲν ῥώτησε κανεὶς
πῶς θὰ γίνουν ὅλ' αὐτὰ
δίχως νὰ χωμε λεφτά.

Κι' εἶπαν οἱ μὲν, βρὲ μύρτη, πῶς πρέπει καὶ οἱ μορτίται
νὰ γίνουν τέλος πάντων καὶ ἐκεῖν' ἰδιοκτῆται,
γιατὶ τὸ νᾶσαι δοῦλος ἀντίκειται στὴν φύσιν,
καὶ πῶς ἔμπορεῖ τὸ κράτος μ' ὅλην του τὴν ἀφέλειαν,
ὅπου τὸν κατέβη, νὰ πέρνῃ κάθε κτήσιν,
ἢ πρὸς κοινὴν ἀνάγκην ἢ πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν.

Κι' εἶπαν καὶ οἱ δὲ πῶς πρέπει καὶ οἱ πᾶσχοντες μορτίται
νὰ γίνουν τέλος πάντων καὶ ἐκεῖν' ἰδιοκτῆται,
μὰ δὲν ἔμπορεῖ τὸ κράτος τὸ κτήμα τὸ δικό μου
δικό σου νὰ τὸ κἀνῃ,
καὶ ἐγὼ, βρὲ στραβοκάνη,
νὰ κάθωμαι νὰ κλαίω τὸ μαῦρο ροιζικό μου.

Ρήτορες ὁμιλοῦσαν ἀγνωστοὶ καὶ γνωστοὶ
καὶ ἔλεγον πῶς ἐκ βάρβρων σαλευ' ἡ κοινωνία,
καὶ εἶπαν τὸν Βενιζέλο καὶ σοσιαλιστὴν,
καὶ εἶπε καὶ ὁ Βενιζέλος ὅτι καὶ ἡ Γερμανία
σκέπτεται καὶ φροντίζει περὶ τῶν ἐργατῶν,
ἀλλὰ καὶ τὴν πυγμὴν της προτείνει κατ' αὐτῶν,
ὅπου τὸν σηκωθοῦν μετὰ φρενῶν ἐξάλλων
καὶ θέλουν ἄλλ' ἄντ' ἄλλων.

Κι' εἶπε καὶ ὁ Κρητικὸς περὶ τῆς Γερμανίας,
καὶ εἶπε καὶ ὁ Τετνεὲς περὶ τῆς Ρουμανίας,
καὶ ἐγὼ δὲν εἰμποροῦσα, βρὲ Περικλῆ, νὰ κρίνω
τὶ πρέπει καὶ δὲν πρέπει, καὶ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο.

Ἄκουγα καὶ ἐν καὶ ἄλλον ρήτορα γνωστικὸ
καὶ ἔσπαζα τὸ μολό μου γὰρ τὸ Θεσσαλικὸ
πῶς νὰ τὰ καταφέρω νὰ μὴ δυσχερῆσθω
μήτε τοὺς τσιφλικούχους, μήτε καὶ τοὺς μορτίτας,
μὰ καὶ τοὺς δὲ συγχρόνως νὰ τοὺς εὐχαριστήσω
καὶ εὐδαίμονας καὶ ὅλα νὰ τοὺς ἰδῶ πολίτας.

Πῶς νὰ τοὺς εὐχαριστήσω τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς ὀλίγους;
πῶς ἀπὸ τοὺς τσιφλικούχους νὰ τὰ δώσω τοὺς κολλήγους;
καὶ ἐκεῖνοι, Περικλέτο, τὸ ποδᾶρι των πατήσουν
καὶ ἀποζημιώσεις ὅλοι παρὰ φύσιν μου ζητήσουν;

Πῶς μὲ τρόπο, Περικλῆ, καὶ ἔτσι διπλωματικῶς
νὰ μαι σοσιαλιστὴς, μὰ καὶ συντηρητικὸς;
Πῶς νὰ πάρω καὶ νὰ δώσω δίχως νὰ δυσχερῆσθω
μήτε τοὺς, μήτ' ἐκεῖνους, μήτ' ἐγὼ ν' ἀγανακτήσω;

Κι' ἂν οἱ πτωχοὶ μορτίται, σὰν ἀποκτήσουν κτήμα,
μ' ὅλην τὴν θέλῃσι τους δὲν ἔχουν καὶ τὸ χρέμα
νὰ δώσουν στὸ Κουβέρνο τὰ χρέη των, κωθῶνι,
καὶ σκάσουν κανόνι,

καὶ ἡ τοὺς τὰ κατασχέσω καὶ νὰ πίσω τοὺς τὰ πάρω;
Π. — Θὰ φᾶς καμμιὰ στή μούρη, τῶν δρόμων Ὀσποδάροι.

Φ. — Κι' ἂν τότε τὰ τσιφλίκια, βρὲ Περικλῆ, θελήσω
τοὺς πρώην Ὀσποδάρους νὰ τὰ ξαναπουλήσω,
καὶ ἂν τότε δὲν τὰ πέρνουν οἱ πρώην Ὀσποδάροι,
καὶ ἐγὼ τὰ φέρω σκοῦρα,
καὶ μένουν τὰ τσιφλίκια μαζί με τὰλλα βάρη
στοῦ κράτους τὴν καμποῦρα;

Π. — Μὲ τοὺς τοὺς μορτίτας
καὶ τοὺς ἰδιοκτῆτας
ἐπαθες, Ὀσποδάρο,
μεγάλῃ βουρλίσια,
καὶ ἤθελα νὰ σὲ γδάρω
καὶ ἐγὼ σὰν τὸν Μαρσύα.

Φ. — Σὺ δὲν ξέρεις ἀπὸ τέτοια,
ποῦ γεννοῦν πολλὰ σεκέτσια
κάθε τόσο στὰ Ντοβλέτια.

Θέλω, Περικλῆ, νὰ δρᾶσω μὲ πολλὰ κουβαρνταλίκια
καὶ νὰ δώσω τοὺς ἀπόρους τῶν εὐπόρων τὰ τσιφλίκια.
Θέλω μ' ἔργα νὰ γανώσω κάθε κουνενὲ κεφάλι
καὶ ὅλο δωρεὰς νὰ κάνω καὶ δημοφιλεῖς θυσίας,
ἀλλὰ πῶς νὰ συμβιβάσω δικαιώματα μεγάλα,
τὸ δικαίωμα τοῦ κράτους καὶ τῆς ἰδιοκτησίας;

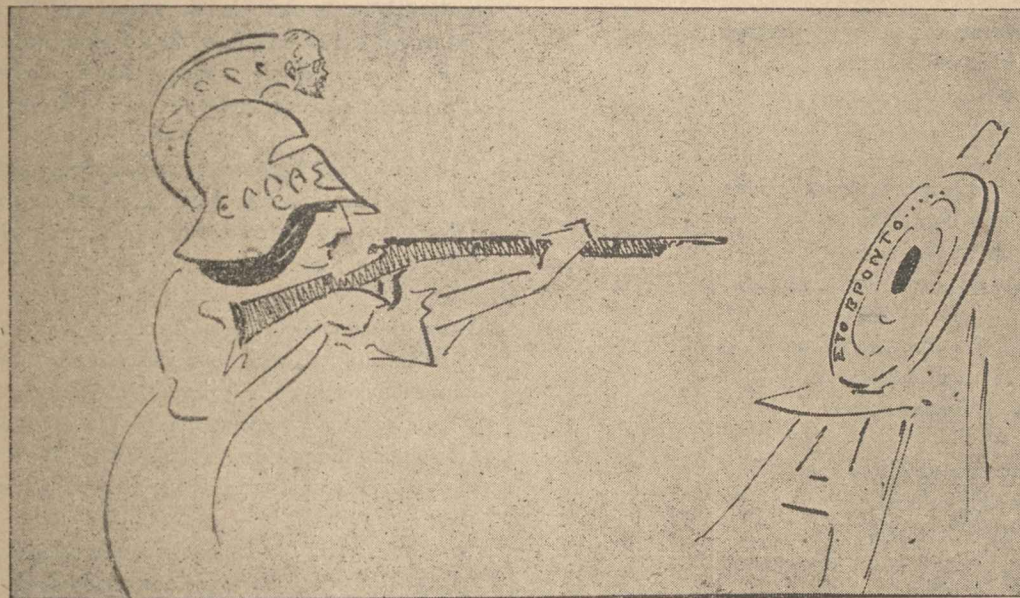
Πῶς τὰ πάθη νὰ σιγάσω
καὶ νομίμως νὰ στεγάσω
πληθυσμὸν ἀνέστιον
δίχως κλονισμὸν κανένα;
τοῦτο ζήτημα γὰρ μένα,
ντάτεις ντὶ κουέστιον.

Ἐπαίξαν παντοῖα σκέψεις στὸ μολό μου καραμπόλα,
καὶ ἔδλεπα τοὺς σπαθοφόρους καὶ ἀκούγα τὰ πυροβόλα,
καὶ θαρροῦσα, Περικλέτο, πῶς ἐπῆραν τέλος ὅλα.

Ἐθαρροῦσα καὶ ἡ Διπλῆ πῶς τὴν εἶχε πιά τελειώσει
τοῦ λαοῦ τὴν ἐντολὴν μὲ πολὺ μολό καὶ γῶσι,
πῶς ὅπισω της ἐλπίδας δὲν κατέλιπε ματαίως
καὶ ἔστερέωσε τὸ κράτος στὰς ἀναθεωρητέας.

Ἐθαρροῦσα, Περικλέτο, πῶς ἐξύπνησε τὸ γένος,
ἔθαρροῦσα πῶς κοπῆκαν κάθε μαλλιαροῦ μαλλιά,
καὶ στὴν νέα Ρωμαιοσύνη διαρκῶς προσηλωμένους
εἶχα καθ' ὅλοκληρίαν λησμονήσει τὴν παλιὰ.

Τὴν Ἀνθρώπι καὶ τυττοῦσα νὰ τρυπῶν πανταχοῦ,
στὸ παλάτι τοῦ πλουσίου, στὸ καλύβι τοῦ φτωχοῦ.
Τὴν ἐκύτταζα νὰ τρέχῃ καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σὰν σάουρα,



καὶ ἐλυσμένην τὴν Λαύρα,
Περικλέτο μου παλάτρεα.

Μὲ τοσοῦτους νέους ἄνδρας πῶς ἔμπορεῖς νὰ προσφωνήσης
τοὺς παλῆς, βρὲ Περικλέτο, καὶ νὰ μὴν τοὺς λησμονήσης;

Π. — Ἐχεις δίκην, Φασουλῆ...
τώρα πιά νεοανδρῆτις
φλογερά μᾶς πυρπολεῖ,
καὶ καθεὶς παλῆς ψωρίτης
ἐμετοὺς μᾶς προκαλεῖ.

Εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων
τῶν ἀνδρῶν καὶ ἐγὼ τῶν νέων
στεφανόνω τοὺς κροτάφους.

Ἀπὸ τοὺς πέρνω φῶτα
καὶ δὲν χάσκω σὰν καὶ πρῶτα
μὲ παλῆων προγόνων τάφους.

Κλείστε τὰ παλιὰ βιβλία,
νέα τώρα μεγαλεῖα,
κάνετε τοὺς νέους θέσι.

Τοὺς θὰ δοξολογῶ,
κόθω τοῦ λοιποῦ καὶ ἐγὼ
μὲ προγόνους κάθε σχέσι.

Καὶ τοῦ τρύπιου παπουτσιῶ μου τὴν κυρίαρχη πατοῦσα
γράφω τὰ παλιὰ τὰ χρόνια,
τὰ τσακράκια, τὰ μηλιόνια,
καὶ τὴν λεβεντιά τοῦ Τούσα.

Φ. — Μὲ τὰρχα μεγαλεῖα δὲν χορταίνομε ψωμί,
ἄνδρες νέοι, νέα πλάσι,
ὅπου θέλωντας καὶ μὴ
τοὺς παλῆς θὰ τοὺς ξεχάσης.

Προσφωνήσεις μὲ τόνον τοὺς τάφους τῶν προγόνων.

Φ. — Δὲν κάθωμαι σὰν καὶ ἄλλοτε τοὺς τάφους σας ἀπάνω,
μήτε γὰρ τῆς θυσίας σας καμμιὰ θυσία κάνω.
Δὲν στεφανόνω τὴν γενεὴν τὴν φουστανελοφόρα,
μήτε σκιὰς προγονικὰς ἐπικαλοῦμαι τώρα.
Χρόνο τὸν χρόνο, πρόγονοι, τῆς τόσας σας θυσίας
τῆς λέει κάθε σύγχρονος παλῆς ἀνοησίας.

Ἐγὼ κυττάζω σήμερα τὴν νέα Ρωμαιοσύνη,
καὶ αὐτὴν δοξάζω μοναχὰ καὶ τὴν μαλλιαροσύνη,
καὶ ἐμπρὸς τῶν γλωσσοπληθῶν ἡμῶν τῶν ἀπογόνων
οἱ θρίαμβοί σας φαίνονται νοῦλα καὶ ἄερας μόνον.

Κάνεις παλῆς μὴν προχωρῇ,
καὶ ὅσο διαβαίνουν οἱ καιροὶ
τόσο τὰ νέα θέλω.

Μὲ νέους ἄνδρας κουτουλῶ,
σὲ τοὺς μόνον ὁμιλῶ
καὶ βγάζω τὸ καπέλο.

Κυττάξετε, προπάτορες, τὴν σήμερον Ἑλλάδα
μελλούσης Ἀνορθώσεως ἐρατεινὴν κοιλάδα.
Κυττάξετε, παρακαλῶ, τὴν νέα Ἀμαζόνια,
ὅπου δικὸ της βάλθηκε νὰ κτείσῃ Παρθενῶνα,
καὶ νὰ γκρεμίσῃ τὸν παλῆ, καὶ ὅλα τὰ γαῖα μνήματα,
ὅπου δὲν τὴν ἀφίγουσε νὰ πάῃ μπρὸς δὲ βήματα.

Μελλούσης Ἀνορθώσεως παρήγορα προύμια...
κουρσάροι καθὼς ἄλλοτε τὸ κράτος δὲν κουρσεύουν,
διπλὰς Βουλὰς, προπάτορες, διπλὰ Πανεπιστήμια,
καὶ ὅσα μόνὰ δὲν φθάνουνε διπλὰ μᾶς περισσεύουν.

ὦ! χαρά' στους, ποῦ θὰ ζήσουν καὶ θὰ δοῦνε καθεστῶτα
πολιτείας ἐγκωμίων,
καὶ θὰ φωτισθοῦν με φῶτα
δύο Πανεπιστημίων.

Τότε διπλῇ, προπάτορες, σοφία θὰ πουλεῖται,
τότε σοφία πάρολι, τότε σοφία σέτε,
τότε σοφοὶ διπλῶν ἐδρῶν θὰ λέν ἱεροφάνται:
τραβάτε την, μωρὲ παιδιὰ, κούνιτιτσι καὶ τράντε.

Ὅχι, δὲν θέλω πλέον προπάτορας σκαρτάδους...
ἰδῆτε τὴν Ἑλλάδα
πῶς σὰν περικοιλιάδα
τυλίγεται σὲ δένδρων ὑψικαρήνων κλάδους.

Ἑλλάς γλωσσοκαμπάνα,
γλωσσοπολέμων μάννα,
διπλοῦ Βουλευτηρίου.

Ἑλλάς μεγαθηρίων,
Ἑλλάς Ἐλευθερίων,
ἀλλὰ καὶ Ἐλευθερίου.

Ἑλλάς τῶν νεωτέρων
καὶ τῶν Φιλελευθέρων,
Ἑλλάς φιλελευθέρα,
ποῦ χει πυγμὴ καὶ χέρα.

Ἑλλάς, ὅπου μὲ χάριν
σὲ σκοποβόλον Ἄρην
ἀτρόμητος ἱππεύει,
Ἑλλάς, ὅπου σκοπεύει
χωρὶς σκοπὸ κανένα,
καὶ ρίχνει στὰ χαμένα.

Ἑλλάς χαριτωμένη,
Ἑλλάς δαιμονισμένη
ἀπὸ κινὰ δαιμόνια
καὶ ἀπὸ τὸν Ζηρατούστρα,
ποῦ καὶ γυναῖκα λοῦστρα
λουστράρει στὴν Ὁμόνοια.

Ἑλλάς μὲ νέας βλέψεις καὶ μεταρρυθμιστάς,
καὶ κοινωνιολόγους καὶ σοσιαλιστάς,
ἀλλὰ καὶ μὲ ποικίλους
μαλλιαροκοπροσκύλους.

Ἑλλάς ἐφευρετῶν καὶ τόσων εὐρημάτων,
ποῦ νοῦδες σταματοῦν,
Ἑλλάς ἀεροστάτων,
ποῦ κατὰ γῆς πετοῦν.

Ἑλλάς ζωγραφισμένη μὲ λευκοπέπλους Νίκας
καὶ γαιανθράκων δίκας.

Ἑλλάς πολλῆς ἀσβόλης, Ἑλλάς ἀξία φθόνου...
πρόγονοι, σὰς ἀφίνω... πρόγονοι, καὶ τοῦ χρόνου.

Προσφώνησις τοῦ Περικλῆ, φιλελευθέρου μερακλῆ.

Π. — Ἄν καὶ ἔπρεπε θαρρῶ
σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ

νὰ σὰς περιφρονήσω,
ἐν τούτοις δὲν ἔμπορῶ
νὰ μὴ σὰς προσφωνήσω.

Καθένας τώρα σκέπτεται πῶς νὰ μᾶς ἀνορθώσῃ
καὶ τὸ κουδοῦνι τῆς Διπλῆς ἀδιάκοπα βροντᾷ,
πλὴν κάνουν καὶ περιστροφὰ πῶς βγάζουνε καμπόσοι,
καὶ ὁ Πατσουράκος πιάνεται μὲ τὸν Καρασεβντᾶ.

Λάμπουν στὸν ἥλιο τὰ βουνά, λάμπουν καὶ τὰ λαγκαθία,
μὰ λάμπουνε καὶ τῆς Διπλῆς τᾶμέτρητα κοπάδια,
ποῦ χουν τῆς γλώσσας τῆς τραναῖς, τῆς ἀναμμέναις μούραις,
ἀλλὰ καὶ τὰ περιστροφὰ, τῆς ἀσημοκουμπούραις.

Ἄψτε τὰ μάτια τῶν διπλῶν κλεισμέν' ἀπὸ τὴν νύστα
καὶ δὲς του καὶ ψηφίζουνε νομοσχεδίων λίστα,
καὶ κάνουνε σὰν τοὺς παληοὺς μαρτυρικὸ νυκτέρι
ὡς ποῦ νὰ πάρ' ἡ χαρὰ γῆ, τὸ δόλο μεσημέρι,
νὰ βγοῦν τὰ λάφρα στὴ βοσκή, νὰ βγοῦν τὰ λαφομόσκια,
καὶ ἔφημερίδες πρωϊναῖς στοὺς δρόμους καὶ στὰ κρύσκια.

Κυττάτε τὴν Ἑλλάδα σας, προπάτορες μεγάλοι...
ἐσεῖς μᾶς τὴν ἀφήσατε μὲ ξέσκεπο κεφάλι,
καὶ δίχως σὶκ πολιτισμοῦ, φουστανελοῦ, βουνίσια,
καὶ ἐμεῖς σὰς τὴν ἐκάναμε ψυχὴ μου στὰ Πατήσια,
καὶ τώρα μπρὸς σας ἔρχεται σὰν Μανταφιόρ' ἀγνώριστη
καὶ ἔχει τὴν Δόξα δίπλα τῆς γιὰ φιλενάδ' ἀχώριστη.

Γιὰ κυττάτε τὴν Ἑλλάδα τοῦ καιροῦ τοῦ σωτηρίου...
πάει γιὰ Σκοποβολή,
καὶ ἄρχοντας Ἐλευθερίου
Ἐλευθέρια τελεῖ.

Ἰθι, τῆς φωνάζουν ὅλοι,
καὶ ὁλόένα πυροβολεῖ.
Πήγαίνε, ντεληφυσέκα,
καὶ στὸν Βόλο τώρα στέκα
μὲ πιστόλα, μὲ τουφέκα.

Νάτην νάτην ζήλευτῇ
μ' ἓνα Μάνλιχερ στὸ χέρι,
καὶ κοντὰ τῆς σκοπευτῇ
βλέπω καὶ τὸν κύρ Λευτέρη,
καὶ σημάδι βάζει μπρὸς του τὰ παληὰ τὰ κόμματα,
ποῦ θαρρεῖ πῶς τοῦ σκαρόνουν μασκαροκαμώματα.

Ἑλλάς μεγάλων ἡμερῶν,
Ἑλλάς τιτλοῦχων μαλλιαρῶν,
Ἑλλάς κυρία τοῦ συρμοῦ
μὲ κάλλος πονηρὸν Ἑρμῆ,
ἀξία γὰρ σαλβάρι,
ἀλλὰ καὶ γὰρ σαμαρί.

Ἑλλάς Ἑλλάς
χωρὶς λεφτά,
ποῦ δὲν ἔχει
καὶ κλάς ἐφτά.

Ἑλλάς γὰρ μπρίτε,
γὰρ φουτουτῶν,
μὰ καὶ γὰρ πρίτε,
μὰ καὶ γὰρ φουτῶν.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενήνταοκτὼ,
ἐπὶ τὰ σπῆττα καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτὸ.